

Болката и страхът замъгляват всичко и не познават граници.

Няма значение къде се намираш. Може да си в някоя метрополия – Ню Йорк, Лондон, Париж, Москва – и пак ще бъде същото. Има различия в културата, законите и езика, но цивилизацията споделя една безспорна истина – писъците на жертвата звучат еднакво в целия свят.

Докато слизах от самолета в лепкавата жегла след внезапния пороен дъжд във Флорида, писъците на миналото отекваха в ушите ми. Предчувствах, че издирването на Джон Телфър ще добави още спомени на болка и терзания към вече препълненото ми сърце.

Трудно е да се определи кога започна тази история.

Дали докато бях войник в специалните части и участвах в мисии по издирване и унищожение, целящи премахване на тирани и терористи по света? Или след като се оттеглих и се заложих да се боря с главорезите, престъпниците и мафиотите, които избираха за жертви хора, по-слаби от тях? Не мога да кажа с точност.

Може би всичко започна, когато слях от боинга 737 на международното летище в Маями. Щях да намеря Джон Телфър в Съединените щати, но щях да открия и нещо, което щеше да подложи на крайно изпитание уменията ми. И безспорно щеше да има писъци.

Въпреки че издирването щеше да започне в тропическата горещина, задачата ми беше възложена преди два дни и на разстояние един океан. И тогава имаше писъци.

Беше като едно време. Приличах на хамелеон на фона на изрисуваните с графити стени, платна на художници с повече въображение, отколкото умения. Приклекнах. Земята беше осяяна със счупени стъкла и отломки. Наблизо изтрака влак на път за Манчестър Пикадили. По уличката се носеха първите страници на вестници от миналата седмица. Това обаче не беше всичко, което помръдваше. Смядта беше непоносима. Смесца от урина и изпражнения.

Кръвта ми се смрази.

Завесите на дома на Дженифър Телфър потрепнаха.

Тя беше уплашена, но предполагам, че това можеше да се очаква. Знаеше, че съм там. И защо.

Не се страхуваше от мен.

Някои ме наричат съвестен гражданин. Тясна работа. Аз предпочитам да мисля, че решавам проблеми. Когато си самотна майка с деца, заплашвани от насилници, викаш Джо Хънтър.

В края на улицата бавно се появи черно беемве.

Започва се.

Спрях пред жилищната града. От колата се разнасяше гангстерски рап. Музиката беше груба и агресивна, също като хората вътре. Те бяха трима: едва се забелязваха в дима от канабис. Точно както очаквах.

От беемвето слезе плешив мъж и надяна кожени ръкавици. От задната седалка се изхлузи друг, също толкова висок. За разлика от първия този беше дългурест и мършав. Двамата тръгнаха към дома на Дженифър.

Рапмузиката заглуши стъпките ми. Шофьорът свиваше цигара с дрога и не ме забеляза. Разбра за присъствието ми едва когато отворих вратата.

- Какво става, мамка му? – успя да каже той, преди да го фрасна. Прицелих се в коронарния синус и улучих десетката. Такъв удар може да се окаже фатален. Наречете ме състрадателен, ако искате, но го цапардосах само колкото да изпадне в безсъзнание. На беемвето трябваше да има предупреждение от Министерството на здравеопазването. Използваните спринцовки бяха най-малкото. Внимателно хванах предпазния колан, от който ставаше хубава примка. Увих го около облегалката за глава и го затиснах с вратата. Така беше още по-добре.

Настигнах другите двама, преди да влязат в жилищната сграда. Приведен и с шапка, смъкната над лицето, аз се промъкнах зад тях. Бях облечен в изцапани с повръщано панталони и яке и те видяха в мен само един безобиден клошар. Все едно бях невидим. Изправих се и забих палеца и показалеца си в трахеята на плешивия. Той вдигна ръце към гърлото си и аз забих юмрук в слънчевия му сплит. Въздухът излезе от белите му дробове. Мъжът започна да се свлича на земята и срещна вдигнатото ми

коляно. Строполи се тежко, но това нямаше значение, защото вече беше в безсъзнание.

Нямах време да изпитвам задоволство от работата си. Мършавият вече бъркаше в джоба си. Можеше да извади пистолет.

Сграбчих китката му, издърпах ръката му от джоба и видях, че държи нож.

- Това не е типично за теб, Шанк. – Извих китката му и се чу изпукване. Така по-лесно изтръгнах ножа от пръстите му.

Името му беше Питър Рамзи, боклук, който бе започнал престъпната си кариера с кражба на велосипеди в Оукуд Парк в Салфорд, но като всеки треторазряден гангстер харесваше прякора си. Предпочиташе нож, когато заплашваше отчаяни майки. Шанк можеше да изглежда страшен, докато размахваше кама, но на мен ми се виждаше жалък.

Хванах го за косата и притиснах кокалчетата на юмрука си в черепа му.

- Слушай внимателно – изръмжах аз. – Искам само едно. – Завъртях главата му към мен, за да ме погледне в очите. – Дженифър Телфър е извън сметките ти. *Завинаги*. Чу ли?

- Дженифър Телфър? Коя е тя?

Зашлевих го с всичка сила.

- Знаеш кого имам предвид – рекох и размахах ножа. – Кажи ми, че не си мислел, да я накълцаш. – Вдигнах острието под носа му и дъхът му замъгли стоманата. – Знаеш ли какво, Шанк? Кръвта ми се смразява от самата мисъл за това.

- Никого нямаше да накълцам – отвърна той.
- Добре. Тогава не ти трябва това. – Пуснах ножа в джоба на палтото си. – Ако отново те видя да се навърташ наоколо, ще те нараня лошо.
- Какво съм ти направил?
- Закачаш се с не когото трябва, ето какво. – Ударих го с опакото на дланта си в лицето, за да наблегна на думите си. – Излез оттук и не спирай да вървиш. Обърнеш ли се, ще връхлетя върху теб като разгневен рояк оси. Ясно ли е?
- Да, разбрах.
- Е, ще се видим някой път.
- Няма да ме видиш, ако аз те забележа пръв, противен психар!
- Повярвай, ако пътищата ни отново се пресекат, няма да ме видиш, когато се приближа до теб.

2

- Влез, Джо. Бързо.
Джак и Беатрис се бяха сгушили пред телевизора.
Анимационният филм беше приковал вниманието им и те не ми отделиха повече от секунда. В краката им се търкаляха празни кутии, а топлината на газовия котлон изсушаваше остатъци от

храна. До креслото беше захвърлена празна бутилка от вино и кутия от китайска храна, но не бяха останали от празненство.
Дженифър бързо затвори вратата. Зад гърба си чух издрънчаване на верига и залостване на резе.
- За в бъдеще няма да са ти необходими ключалки, Джени – рекох и свалих шапката и палтото си. – Шанк вече няма да те посещава. Тя уви ръце около тялото си.
- Трябва да се тревожа за по-лоши неща от Шанк – промълви.
Четиринайсетгодишната ми работа като агент срещу тероризма вече ме беше убедила в това. Ако ми беше нужно напомняне, трябваше само да погледна хлапетата. Едва на четири и шест, те имаха вид на безкрайно мъдри по тези въпроси.
- Здравейте, деца. Какво гледате? Анимационни филмчета?
- „Спондж Боб” – отвърна Джак.
- Панталоните му са квадратни – добави Беатрис.
- Интересно – отбелязах и учудено повдигнах вежди. Тя беше твърде малка, за да знае кой е Скалата, но оцени усилието. Смяхът ѝ беше като тиха музика, сякаш отново стана бебе.
Издръжливостта на децата винаги изумява циника в мен.
Майка ѝ обаче не се успокои толкова лесно и махна ръката ми от рамото си с вял жест. Джени взе палтото и шапката ми, остави ги на страничната облегалка на канапето и после прекоси стаята. Седна на стол до издрасканата маса и придоби вид на осъден затворник.

- Престани да се тревожиш. Гарантирам, че Шанк ще търси другаде парите си.

Тя взе пакет цигари, сложен до препълнен с изпушени до половината фасове, доказателство за продължителните ѝ страдания.

- Засега – подчерта тя. – Но какво ще стане, когато заминеш? Какво ще му попречи да дойде пак?

- Ще ми се обадиш по телефона.

Дженифър потисна кашлицата си и пхна цигарата между устните си.

- Ами, ако не мога да ти платя, Джо? Пак ли ще дотичаш тук?

- Мислиш, че го направих за пари?

Имайки предвид смисъла, който тя придаваше на думите и особено на хората, може би първо трябваше да обмисля отговора си. Дженифър наклони глава и се втренчи в мен. Пръстите ѝ се вкопчиха в ризата ми.

- По друг начин ли искаш да ти платя, Джо? – Погледът ѝ се стрелна към децата, сякаш представляваха пречка. – Щом искаш. Но не тек... не пред децата.

Внимателно се отскубнах от нея.

- Джени, знаеш, че нямаш предвид това.

Тя се извърна и повдигна с ръце гърдите си.

- Какво не е наред? Не съм ли достатъчно хубава за теб? Мислиш, че съм грозна. – Отражението ѝ заплува в огледалото над

камината. Патината изкриви образа и скри отвращението ѝ към себе си. – Е, не мога да те обвиня, нали?

- Не си грозна, Джени. Помогнах ти, защото искаш. – Махнах с ръка, посочвайки стаята. – Ти се нуждаеш от помощ. Всички се нуждаехте.

- Но ти не работиш безплатно, Джо. Казал си го на Джон. Защо не му помогна? Ако го беше сторил, той можеше още да е тук... – На миглите ѝ затрепкаха сълзи. – Защо не ни помогна тогава? Ще ти кажа защо. Било е заради *парите*.

Не отговорих.

Тя запали цигарата, засмука я, сякаш беше спасително въже, и гневно се вторачи в мен.

- Не помогна на Джон, когато той имаше нужда. И аз като него не мога да ти платя.

Трябваше да кажа нещо и се настаних срещу нея.

- Джени, не разбираш какво се случи между мен и Джон. Нямах нищо общо с него, независимо дали можеше да ми плати или не. Дженифър изсумтя и отново дръпна от цигарата.

- Не знам какво ти е казал – продължих аз, - но предполагам, че не е било истината.

Очите ѝ ме пронизваха.

- Какви ги говориш, Джо?

Въздъхнах.

- Всичко е минало, Джени. Забрави го.

Тя сви рамене и изтръска цигарата. Пепелта не улучи пепелника.

- Както искаш.

Тишината надвисна между нас и се смеси със синкавия тютюнев дим.

Веднъж гледах как чапла пронизва с човка малка пъстърва в поток. Ръката на Дженифър правеше подобни пробождащи движения, за да угаси цигарата. И после като лакома чапла тя посегна към друга. Нежно сложих ръката си върху нейната. Дженифър ме погледна в очите. В очите ѝ блесна надежда, но само за секунда. Тя измъкна ръката си и взе пакета. Запали и продължително дръпна от цигарата.

- Искам да намериш Джон – рече Дженифър в мъглата от пушек.

– И да го доведеш къщи.

- Може да не е толкова лесно. Той вече не е в страната.

- Не. В Америка е.

- Обаждал ли ти се е?

Тя дръпна ръката си, но не от желание да се освободи от мен.

Порови в джоба на панталоните си, извади плик и го притисна до гърдите си, а след миг го сложи пред мен. Погледнах я. Джени обаче наблюдаваше децата. Очите ѝ се присвиха.

- Вие, двамата, вървете в стаята си. С чичо трябва да поговорим.

Може да гледате телевизия там.

Преди те да успеят да възразят, тя скочи, хвана ги за лактите и ги заведе в стаята им. Върна се и затвори вратата.

- Не искам да слушат. Въпреки случилото се Джон все още е техни баща.

Опитах се да скрия реакцията си и се наведох към масата. Пликът беше обикновен, бял и датата на клеймото беше отпреди повече от две седмици, от *Литъл Рок, Арканзас*.

- Арканзас? – учудих се аз.

Дженифър ми отвърна с измъчено изражение:

- Откъде другаде?

От разкъсания край на плика се показаха два листа. На пръв поглед написаното приличаше на набързо надраскана бележка, която поставяш на видно място, когато трябва да излезеш, само че по-дълга. Прощално писмо. Почеркът обаче не беше на брат ми.

Погледнах Джени.

- Хайде, прочети го – рече тя.

Сторих го...